

Højt at flyve, dybt at falde

Aljechin gæstede Danmark i 1935, kort før han skulle spille sin fatale match mod *Euwe*. Ved sin ankomst til, København blev *Aljechin* interviewet af "*Politiken*".

— Det fortælles, at *Aljechin* får 20.000 dollars for sin forestående kamp om VM. Jeg spørger, om han kender sin modstander, hollænderen dr. *Euwe*?

— Ja, og jeg regner ham for en af de fineste spillere, der findes, jævnbyrdig med *Botvinnik*, som vandt mesterskabet i Rusland, og altså større spiller end dr. *Lasker* og *Capablanca*, der blev henholdsvis nr. 3 og 4 i denne dyst.

— Hvor mange kampe har De spillet i tidens løb?

— Det ved jeg ikke, men jeg har taget 30 førstepremier.

— De er blevet en rig mand ved at spille skak?

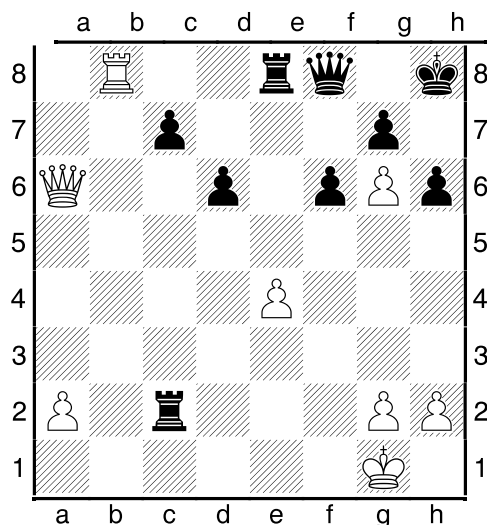
— Sådænd, det er nu ofte mere ære end guld, der nyder i min lomme. Men alligevel er det jo blevet til nogle penge i årenes løb, og jeg ejer nu et gammelt slot, *St. Aubin-Le-Cauf*, i nærheden af *Dieppe*. Det er et historisk slot fra det 16. århundrede, og det er blevet berømt derved, at *Henrik den 4.* en nat har sovet i det. Det er da ganske morsomt for en landflygtig russer at bo sådant et sted.

Ja, det var dengang, da skakstjernen stod i zenit. Under krigen holdt *Aljechin* som bekendt på den gale hest (for at sige det pænt), og efter Tysklands nederlag måtte han flygte til Portugal, hvor han døde, ensom og forladt, på et fattigt hotelværelse i 1946.

Erik Christensen.

Gensidig skakblindhed

I et parti under en af de mange internationale turneringer i *Hastings* («Adventure in chess», som vi låner stillingen fra, glemmer at omtale årstallet, som *Erik Christensen* imidlertid oplyser skal være august 1919) fremkom hosstående stilling, hvor selveste *Capablanca* med de hvide brikker var i træk mod den engelske skak- og tennismester *Sir George Thomas*.

Nu spillede kubaneren med brask og bram 1.Da8, hvorefter den ellers så flegmatiske englænder blev nervøs og straks opgav partiet. Det har spøgende været sagt, at det eneste morsomme ved England er englænderne — og de ved det ikke selv. Det morsomme er nemlig, at trækket slet ikke vinder partiet ved rigtigt modspil. Sir Thomas burde have gendrevet Capablanca's træk med 1.—, Txa2! 2. Db7 (hvis 2. Dxa2, så 2.—, Txb8 med et for sort gunstigt slutspil) 2.—, Ta4 med et særdeles lovende spil for de sorte tropper.

Det allermorsomste er imidlertid, at skak-blindheden i dette tilfælde var gensidig. Capablanca havde klart kunnet vinde diagramstillingen ved hjælp af 1. TXe8, DXe8 2. Da4! (angriber samtidig sort Dronning og Tårn, og den hvide Dronning kan naturligvis ikke slås med henblik på mat i to træk på den 8. række) 2. —, Te1+ (den obligate hævnsskak) 3. Kf2, og nu har sort ikke mere at skulle have sagt. Kombinationen er måske ikke ligefrem nærliggende, men når man som Capablanca var verdensmester, burde den vel nok være bemærket.

Den slags kan trøste os andre stakler. De høje herrer snorker også — en gang imellem. *H. V. Tuxen. Skakbladet februar 1959.*